

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Bašnou ve věci

žalobce:

I. B., narozen X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému:

Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

za účasti:

1)V. B.,
2)E. B.,
3)V. B., zastoupena zákonným zástupcem V. B.
všechny bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2026, č. j. OAM-8941-13/ZR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2026, č. j. OAM-8941-13/ZR-2025, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 210,- Kč k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Marka Eichlera, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný výrokem pod bodem I. zrušil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); výrokem pod bodem II. žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 19. 9. 2025 zahájil s žalobcem řízení o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu žalobce, jelikož z aktuálního výpisu z Rejstříku trestů fyzických osob a z trestního příkazu Okresního soudu ve Znojmě ze dne 10. 7. 2025, č. j. OAM-8941-5/ZR-2025, zjistil, že žalobce byl pravomocným trestním příkazem odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Konkrétně se žalobce dopustil přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku za což byl odsouzen k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Žalovaný zdůraznil, že s ohledem na aplikaci § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, není v rámci právního posouzení věci oprávněn se zabývat dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nicméně s poukazem na aktuální judikaturu a na námítky žalobce směřující i proti nepřiměřenosti rozhodnutí, žalovaný přistoupil k hodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Předně žalovaný konstatoval, že se žalobce do nepříznivého postavení dostal sám, neboť vědomě porušil právní řád tím, že po požití značného množství alkoholu (1,40 ‰ alkoholu v krvi) usedl za volant motorového vozidla, čímž vážně ohrozil zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Takovéto jednání žalobce označil žalovaný za závažný stav, nikoli bagatelní jednání, jelikož v důsledku vysokého množství alkoholu v krvi se již žalobce dostal do stavu těžké opilosti, kdy dochází k výraznému zhoršení úsudku, motorických schopností a vnímání, jež se u řidiče projevují mj. zkresleným vnímáním, tzv. „tunelovým viděním“, výrazným zpomalením reakcí a nekoordinovaností; čímž žalobce vytvořil extrémně nebezpečnou situaci pro všechny účastníky silničního provozu. Žalovaný v neprospěch žalobce přihlédl k tomu, že žalobce sám své jednání ve správním řízení bagatelizoval, neprojevil žádnou lítost, což jej vedlo k názoru, že žalobce zřejmě považuje svou trestnou činnost za pouhý přestupek, běžnou záležitost; uvedené tak svědčí o tom, že žalobce nemá žádný respekt ke kulturně-společenským pravidlům hostitelské země a život a pravidla zde nastavená mu nevyhovují. S odkazem na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) žalovaný konstatoval soulad svého rozhodnutí s veřejným zájmem, jímž je v dané věci skutečnost, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří se nedopouštějí trestné činnosti. Co se týče rodinných vazeb žalobce na území České republiky, žalovaný z dostupných evidencí a databází zjistil, že žalobce je ženatý, jeho

manželka žije v České republice na základě dlouhodobého pobytu za účelem soužití s rodinou (tj. se žalobcem). Žalobce doložil, že jeho manželka trpí roztroušenou sklerózou, z lékařských zpráv ale nevyplývá, že by byla upoutána na lůžko a vyžadovala by stálou péči, nýbrž že je léčena ambulantně. Žalovaný proto dovodil, že pokud by manželka žalobce následovala mimo území České republiky, může na ambulantní léčbu dojíždět i do České republiky formou bezvízových cest, anebo může v léčbě pokračovat v domovském státě. V případě dcer žalobce, které rovněž pobývají v České republice, žalovaný uvedl, že tyto mají od roku 2022 na území udělenou dočasnou ochranu, tudíž mohou své materiální a životní potřeby uspokojovat nezávisle na žalobci, jelikož jejich pobytové oprávnění jim umožňuje zde studovat a nejsou ani závislé na pobytovém oprávnění žalobce. Žalovaný rovněž poukázal na to, že dcery jsou na rozdíl od žalobce hlášeny na jiné adrese než žalobce, nesdílí tak společnou domácnost. Pouhá existence rodinných vztahů sama o sobě neprokazuje, že by rozhodnutím o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný se zabýval i ekonomickými aspekty pobytu žalobce v České republice, přičemž zjistil, že žalobce není zapsán v žádné obchodní společnosti jako statutární orgán, nevlastní zde žádnou nemovitost, je držitelem živnostenského oprávnění, kde nemá zapsanu žádnou speciální živnost, která by byla vázána na území České republiky. Co se týče podnikatelské činnosti žalobce, žalovaný poukázal na dluhy žalobce, které mu vážnou na povinných odvodech, dovodil tak, že se nejedná o vzorného podnikatele. Současně akcentoval, že žalobci není zakázán pobyt v České republice či v jiném státě evropského hospodářského prostoru. K námitce žalobce, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, jelikož by mohl být povolán do armády, žalovaný argumentoval, že služba vlasti je nejčestnější vlasteneckou povinností každého občana, žalobce se nemůže dožadovat zachování pobytového statutu z důvodu, že se chce před plněním svých občanských povinností skrýt v zahraničí. Žalobce je zdravý, v produktivním věku, zaměstnání si bez omezení může zajistit i v jiné zemi EU a svou rodinu tak finančně podporovat i nadále; taktéž může požádat o nové pobytové oprávnění v České republice. Žalovaný s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 přistoupil i k hodnocení nejlepšího zájmu dětí. V této souvislosti přihlédl i k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, sp. zn. 10 Azs 262/2019, ze dne 11. 3. 2021 sp. zn. 7 Azs 313/2020 a konstatoval, že v dané věci to byl žalobce, kdo svým protiprávním jednáním ohrozil pobyt v České republice, přičemž za nejlepší zájem dětí je třeba považovat výjimečné a mimořádné okolnosti, které mohou převážit rozhodnutí ve prospěch účastníka a jeho nezletilých dětí. Žalovaný byl v dané věci přesvědčen, že žalobce používá své děti jako „štít“ proti zrušení povolení k pobytu za situace, kdy on sám na ně nebral ohled; vzal v potaz, že dcery nejsou svěřeny do výlučné péče žalobce, žalobce s nimi ani nežije ve společné domácnosti (žalobce má hlášen pobyt na jiné adrese, než dcery). Uzavřel proto, že dcery nejsou na žalobce fakticky vázány, tudíž napadeným rozhodnutím nedojde k ohrožení řádného vývoje dětí, jelikož jejich vzájemné kontakty nejsou definitivně znemožněny, taktéž se napadené rozhodnutí nikterak nedotkne pobytových oprávnění dcer žalobce. Žalovaný upozornil, že celá rodina žalobce jsou občané Ukrajiny, mohou tedy pokračovat ve společném soužití na území domovského státu. Současně vysvětlil, že nelze připustit, aby toliko na základě existence formálních rodinných vazeb rodinných příslušníků žalobce na území České republiky jim zde vznikla jakási „imunita“ proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech kdy tito závažně porušují veřejný pořádek. Shrnutí, že byt

napadené rozhodnutí zajisté do rodinných vazeb žalobce zasáhne, nejedná se o natolik významný zásah, jenž by dokázal převážit důsledky protiprávního jednání žalobce.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a vyjádření osob na řízení zúčastněných

3. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a že žalovaný ve správním řízení postupoval v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce s odkazem na stranu 4 napadeného rozhodnutí namítal formalizovaný postup a zaujatý postoj žalovaného vůči občanům Ukrajiny. Upozornil, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2025 projevil sebereflexi a lítost; rozhodně své protiprávní jednání nebagatelizoval, toliko upřesňoval okolnosti jeho spáchání; současně upozornil, že se jednalo o ojedinělý exces. Uvedl, že uložený peněžitý trest uhradil, čímž by došlo k jeho zahlazení, avšak v dané věci se tak nestalo s ohledem na současně uložený zákaz činnosti. S odkazem na stranu 6 napadeného rozhodnutí žalobce sporoval tvrzení žalovaného, že nepředložil žádné podklady svědčící o nepřiměřeném zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života. Ohradil se proti názoru žalovaného, že se má na území České republiky schovávat před plněním své občanské povinnosti, když zde pobývá již po dobu 15 let. Za absurdní označil názor žalovaného, že tím, že je v produktivním věku, mu nic nebrání začít život v jiné zemi.
5. Nesouhlasil rovněž s argumentací žalovaného, že by žalobce s rodinnými příslušníky mohl pokračovat v soužití v domovském státě. Naopak posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ze strany žalovaného měl za nedostatečné. Zásadně nesouhlasil s posouzením zdravotního stavu jeho manželky, jenž označil za nepřezkoumatelný. V této souvislosti uvedl, že roztroušená skleróza je progresivním a nepředvídatelným onemocněním; skutečnost, že pacient není upoután na lůžko, nevypovídá o stabilitě jeho zdravotního stavu. Každý stres může vyvolat tzv. ataku onemocnění, což pak může znamenat vážné zdravotní následky. Upozornil, že nelze nutit ani žalobce a ani jeho manželku k opuštění České republiky a poslat je do válkou zasažené země, kde je postižena i zdravotní péče. Žalobce žalovanému vytkl, že v řízení neprovedl výsledky jak jeho osobně, tak jeho manželky a ani jeho dcer, přestože se jedná o osoby existenčně na žalobci závislé.
6. Žalobce namítal nezákonné právní posouzení věci žalovaným, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že mu nepřísluší zabývat se dopadem napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Tento výklad považoval žalobce za rozporný s § 174a zákona o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy a odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí v tomto směru označil za ryze šablonovité a formální. Žalobce měl za to, že v napadeném rozhodnutí absentuje skutečná analýza intenzity rodinných vztahů, reálných dopadů napadeného rozhodnutí na členy rodiny, zejména děti; nebylo v něm vyhodnoceno aktuální chování žalobce v průběhu jeho pobytu v České republice a jeho míra integrace. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, zdůraznil, že pojem nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správní uvážením. Tím, že žalovaný nezjistil veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí, způsobil nepřezkoumatelnost napadeného

rozhodnutí. Žalobce žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že žalobce je zásadním zdrojem příjmů a stability pro tři další členy rodiny, z nichž jedna je těžce nemocná a dvě se soustavně připravují na budoucí povolání, žalobce je živý a stará se o ně; dále že žalobce žije na území České republiky dlouhodobě, ovládá český jazyk, jen jeho pracovní zaneprázdněnost vedla k tomu, že dosud nemá trvalý pobyt na území, navíc jeho manželka je z pobytového hlediska na něm vázanou osobou (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47).

7. Žalobce proto navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 3. 2026 uvedl, že s žalobou nesouhlasí a zdůraznil, že žalobce se sám svým protiprávním jednáním se dopustil úmyslného trestného činu, jež nelze mít za bagatelní a musí se tak s následky svého jednání i v podobě napadeného rozhodnutí vyrovnat. Upozornil, že u žalobce se nejedná o ojedinělý exces, jelikož z výpisu z evidenční karty řidiče vyplývá, že minimálně v dalších 4 případech byl sankcionován za protiprávní jednání na úseku dopravy, taktéž má problémy plnit své povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti. Žalobcovu námitku o porušení § 2 správního řádu označil žalovaný za neurčitou a odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013 a 3 Azs 240/2014 měl za nepřiléhavé, jelikož se týkaly jiného typu řízení, a to řízení o správním vyhoštění, které představuje mnohem závažnější zásah do práv cizinců, neboť na jejich základě nelze do České republiky přicestovat a pobývat zde. Taktéž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2012 nelze na danou věc aplikovat, jelikož jeho předmětem řízení byl přezkum pobytového titulu cizinců s trvalým pobytem, což jsou pobytové tituly s vyšší právní ochranou v pobytové sféře.
9. Žalovaný zopakoval, že žalobce své protiprávní jednání bagatelizuje, když argumentuje tím, že pod vlivem alkoholu ujel vozidlem toliko 10 metrů. Takovýto přístup k protiprávnímu jednání oslabuje preventivní účinek trestu a zvyšuje riziko jeho opakování.
10. Na podporu svého právního názoru, že jedinou rozhodující skutečností při posouzení dané věci je ta, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, a ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, kde bylo jednoznačně konstatováno, že pokud byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, pak zde není dán prostor pro uplatnění správního uvážení. Dále odkázal v tomto směru např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2025, č. j. 4 Azs 6/2025-29, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, z nichž vyplývá, že test proporcionality již byl v případě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců proveden zákonodárcem, který shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. K argumentaci žalobce válečným konfliktem na Ukrajině, žalovaný vysvětlil, že se domnívá, že existenci válečného konfliktu nelze bez dalšího považovat za bezbřehou notorietu, která nemá sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají na území České republiky trestnou činnost.
11. K výtce žalobce, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, když nebyly provedeny výsledky svědků a účastníka, žalovaný uvedl, že bylo na žalobci, aby řádně označil důkazy, jenž požaduje ve v řízení provést k důkazu. Přičemž výsledek účastníka není určen k tomu, aby účastník při něm uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani

aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu primárně slouží podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2025, č. j. 4 Azs 148/2025. Žalovaný byl přesvědčen, že skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně, nad to akcentoval, že žalobce ani provedení výsledků ve správním řízení nenavrhoval.

12. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
13. Osoba na řízení zúčastněná 1) v podání ze dne 21. 4. 2026 uvedla, že žalobce je jejím manželem a společně se svými dvěma dcerami žijí dlouhodobě v České republice. Napadené rozhodnutí označila za nepřiměřený zásah do svého soukromého i rodinného života, neboť s ohledem na její závažné onemocnění není schopna se sama finančně bez pomoci žalobce o studující dcery postarat. Přítomnost žalobce v České republice je pro ni důležitá jak z praktického, tak z psychického hlediska, jelikož jakýkoli stres se na jejím zdravotním stavu vždy projeví negativně. Shodně se k věci vyjádřila i za nezletilou dceru V.; přičemž akcentovala i skutečnost, že opuštění České republiky žalobcem by pro nezletilou dceru znamenalo povinnost poskytnout jí zvýšenou péči, což by vedlo k negativnímu dopadu na dceřino vzdělání a ohrožení jejího stabilního vývoje.
14. Osoba na řízení zúčastněná 2) v podání ze dne 21. 4. 2026 taktéž měla napadené rozhodnutí za nepřiměřený zásah do svého soukromého i rodinného života, jelikož odchod žalobce by pro ni znamenal ztrátu finančního zázemí nezbytného pro dokončení jejího studia (aktuálně studuje na vysoké škole), jakož i nutnost poskytnout matce [osobě na řízení zúčastněné 1)] zvýšenou péči z důvodu její vážné nemoci.

IV.

Ústní jednání

15. Na ústním jednání dne 29. 4. 2026 právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a zopakoval hlavní žalobní námitky s tím, že by žijí členové rodiny žalobce odděleně, tráví volný čas i společně.
16. Žalovaný rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření ve věci; zopakoval, že rodinné vazby žalobce nejsou pevné, a to i toho důvodu, že žalobce do České republiky přijel již v roce 2015, manželka žalobce v roce 2019 a dcery žalobce až v roce 2022, z čehož dovodil, že žalobcova rodina žije dlouhodobě odděleně.
17. Osoba na řízení zúčastněná 2) ke společnému soužití rodiny vysvětlila, že se svou sestrou bydlí v X, protože zde obě studují; žalobce bydlí v X, protože zde pracuje (podniká) a matka [osoba na řízení zúčastněná 1)] bydlí ve X, kam všichni tři ve dnech volna dojíždějí a společně tráví čas. Potvrdila, že je na žalobci finančně závislá, například jí poskytl finanční částku ve výši X Kč, aby mohla v České republice studovat na vysoké škole.
18. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy listinami, na které odkázal v žalobě, jelikož ověřil, že jsou součástí spisového materiálu, ze kterého při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117, ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žádné další důkazy nebyly účastníky na ústním jednání navrženy k doplnění dokazování.

III.

Posouzení žaloby

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,“*
21. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“*
22. Mezi účastníky není sporné, že ve věci byly splněny podmínky dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce byl pravomocným trestním příkazem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 10. 7. 2025, č. j. OAM-8941-5/ZR-2025, odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, za což mu byl uložen peněžitý trest a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
23. Naopak klíčovou spornou otázkou mezi účastníky je, zdali žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci pro posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
24. Předně soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života cizince. Soud dává za pravdu žalovanému v tom, že judikatura je jednotná v názoru, že zákonná ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyjadřují veřejný zájem na tom, aby cizinci, kteří spáchali na území České republiky úmyslný trestný čin, nepobývali na území České republiky, neboť s ohledem na trestnou činnost, které se dopustili, představují nebezpečí pro veřejný pořádek či jiné trestním zákoníkem chráněné zájmy. Nicméně Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že ani v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, nelze vyloučit, že konkrétní skutkové okolnosti mohou vést k závěru o nepřiměřenosti správního rozhodnutí, zejména zasahuje-li takové rozhodnutí do základního práva cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života. Povinnost přihlídnout k přiměřenosti zásahu vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Na zákonné úrovni byla tato povinnost vtělena do § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, novelou č. 222/2017 Sb. Podle citovaného ustanovení správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost a druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské

a kulturní vazby navázané na území ČR a intenzitu vazeb ke státu původu. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutno postupovat i v případech, kdy tak zákon výslovně neukládá; opačný postup by totiž vedl k vyloučení poskytnutí ochrany právu cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Výklad, který by takové posouzení zcela vyloučil, by byl v rozporu s čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (viz rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).

25. Shora předestřené právní závěry byly Nejvyšším správním soudem zcela aprobovány i v nedávném rozsudku ze dne 20. 11. 2025, č. j. 9 Azs 133/2025-30, v němž Nejvyšší správní soud v právně i skutkově obdobné věci výslovně v bodech [15] až [18] na shora předestřené názory navázal a konstatoval následující: „... Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví“. V jiných případech zákon tuto povinnost nepředpokládá. Uvedené omezení přesto nemůže vyloučit ochranu soukromého a rodinného života, kterou každému zaručuje čl. 8 Úmluvy. Takovéto vyloučení by bylo v rozporu s čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, odst. [13]). Z tohoto důvodu nelze § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců použít v tom smyslu, že by zcela vylučoval posouzení přiměřenosti dopadů těch rozhodnutí, u nichž zákon takovouto povinnost výslovně nestanoví (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, odst. [37]). I v těchto případech může dotčený cizinec ve správním řízení tvrdit nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Nejde-li o tvrzení, která lze na první pohled označit za nemyslitelná či zdánlivá, žalovaný je povinen takovéto posouzení provést. Je na cizinci, aby v souladu s § 174a odst. 1 větou poslední zákona o pobytu cizinců sdělil konkrétní důvody, pro které považuje dopady rozhodnutí za nepřiměřené, má-li se správní orgán zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí pouze v reakci na uplatněnou námitku (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, odst. [19], nebo ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38, odst. [31] a [32]).“
26. Soud s ohledem na nezletilou dceru žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2025, č. j. 9 Azs 133/2025-30, v němž Nejvyšší správní soud v bodech [20] až [23] právě na omezení použitelnosti výše uvedených obecných východisek z důvodu možného dotčení nejlepšího zájmu uvedl, že: „... „zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi“ jsou jednou z rozhodných okolností pro posouzení přiměřenosti zásahu do základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného v čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 54 až 60; rovněž rozsudek NSS č. j. 5 Azs 383/2019-40, odst. [40]). Uplatní se zároveň čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, který stanoví, že „[z]ájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy správními nebo zákonodárnými orgány“. Jsou-li ve správním řízení zjištěny okolnosti věci, z nichž vyplývá, že může být dotčen nejlepší zájem dítěte, pak je povinností příslušného správního orgánu tento zájem zjistit a při rozhodování zohlednit. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19) lze rozlišovat čtyři kategorie právních řízení podle typu dopadu na dítě:

- první kategorie: řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva či povinnosti dítěte, které mu náleží jakožto dítěti (např. řízení o péči o dítě a o styku s ním);
- druhá kategorie: řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích, trestní řízení proti mladistvému pachateli);
- třetí kategorie: řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), mají však na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž navazuje buď řízení o změně péče o dítě, nebo vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu);
- čtvrtá kategorie: řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky (např. řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny).

K jednotlivým kategoriím je třeba dodat, že „[u] první kategorie řízení je nejlepší zájem dítěte prakticky vždy rozhodujícím kritériem, které musí rozhodovací orgán vzít v úvahu. U druhé kategorie a třetí kategorie je nejlepší zájem dítěte zcela zásadním kritériem, nicméně ten může být převážen konkurujícím zájmem, typicky oprávněným zájmem jiného jednotlivce požívajícího rovněž ochrany základních lidských práv a svobod (např. v občanskoprávním sporu mezi dítětem a třetí osobou), ale i dostatečně významným zájmem veřejným (např. na uložení trestního opatření mladistvému pachateli, který spáchal mimořádně závažné provinění). U třetí kategorie se přitom otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější. U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá“ (nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19, body 52 a 53). Žalovaný měl zjistit, jakým způsobem se případné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele promítne do života jeho nezletilého syna, který pobývá na území České republiky. Teprve tato zjištění by mu umožnila vymezit nejlepší zájem nezletilého syna stěžovatele. Jeho řádné vymezení je nezbytným předpokladem toho, aby jej bylo možné zohlednit při rozhodování o zrušení platnosti uvedeného povolení (rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, odst. [34] až [36], nebo ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, odst. [15]). Obecně platí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je v těchto případech výslech každého z rodičů nezletilého dítěte. Vyžádat si lze i stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí (rozsudek NSS č. j. 5 Azs 33/2022-39, odst. [41]). Žalovaný mohl vyjít i z jiných podkladů, jestliže by umožňovaly zájem nezletilého dítěte zjistit.“

27. Soud akcentuje, že v dané věci žalovanému předně svědčila povinnost zohlednit nejlepší zájem nezletilé dcery ve smyslu § 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, a vyvinout v tomto směru procesní aktivitu, měl tak učinit skutková zjištění ve vztahu k možným dopadům (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, odst. [20]). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu rozsudek č. j. 5 Azs 33/2019-39, odst. [35] a [36] „Není podstatné, že cizinec tuto skutečnost nenamítal, případně k ní sdělil jen obecná tvrzení“. Žalovaný se měl zejména soustředit a zjistit, jakým způsobem by se případně mohlo napadené rozhodnutí

promítnout do života nezletilé dcery žalobce, která žije na území České republiky. Teprve tato zjištění by žalovanému umožnila vymezit nejlepší zájem nezletilé dcery. Žalovaný si byl všech těchto skutečností vědom, nicméně jeho další úvahy v napadeném rozhodnutí mají už jen obecnou povahu v tom smyslu, že nejlepší zájem dcer i manželky bez dalšího neznamenají důvod pro zachování pobytového oprávnění žalobce, že žalobce svým protiprávním jednáním zavinil aktuální stav a měl si tak být vědom toho, do jaké situace může dostat své rodinné příslušníky, přitom: „[o]becně platí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je v těchto případech výslech každého z rodičů nezletilého dítěte. Vyžádat si lze i stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí (rozsudek NSS č. j. 5 Azs 33/2022-39, odst. [41]). Žalovaný mohl vyjít i z jiných podkladů, jestliže by umožňovaly zájem nezletilého dítěte zjistit.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 20. 11. 2025, č. j. 9 Azs 133/2025-30). Žalovaný však ve správním řízení nepřistoupil k výsledkům rodinných příslušníků, ani si nevyžádal stanovisko příslušného orgánu péče o dítě.

28. Navíc soud ze správního spisu ověřil, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2025 namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť se na území České republiky nachází jak jeho dvě dcery, které vyživuje, a navíc je jedna z nich je nezletilá, a rovněž tak se na území České republiky nachází jeho manželka, která trpí závažným onemocněním a svůj pobytový titul odvozuje od žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tato tvrzení žalobce nepominul, zabýval se jimi, když na základě doplňujících informací získaných z dostupných evidencí a databází konstatoval, že dcery žalobce mají od roku 2022 na území udělenou dočasnou ochranu, tudíž mohou své materiální a životní potřeby uspokojovat nezávisle na žalobci, jelikož jejich pobytové oprávnění jim umožňuje zde studovat. Žalovaný současně akcentoval, že dcery jsou na rozdíl od žalobce hlášeny na jiné adrese, dovodil tak, že spolu nesdílí společnou domácnost. Co se týče manželky žalobce, žalovaný nespороval její závažné onemocnění, toliko měl za to, že pokud je její onemocnění léčeno ambulantní formou, pak v něm lze pokračovat jak v domovském státě, tak případně dojíždět na léčbu do České republiky. Uzavřel, že pouhá formální existence rodinných vztahů sama o sobě neprokazuje, že by rozhodnutím o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce došlo k porušení čl. 8 Úmluvy.
29. Soud konstatuje, že byť by bylo lze mít napadené rozhodnutí za v tomto směru odůvodněné, brání tomu nedostatečná úvaha žalovaného, jenž sice v obecné rovině připustil, že napadené rozhodnutí bude mít dopady na jeho rodinu žijící v České republice, avšak již nenásledovala konkrétní úvaha, zda v daném řízení mohla být určitá práva rodinných příslušníků (zejména nezletilé dcery) dotčena, a pokud ano, v čem spočíval jejich nejlepší zájem. Takováto úvaha by teprve umožnila žalovanému identifikovat jejich nejlepší zájem a ten poměřit s veřejným zájmem, který zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu sleduje. Soud zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení uplatnil zcela konkrétní (nikoli zdánlivý) důvod, pro který považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že dcery nejsou ve výlučné péči žalobce a jsou hlášeny na jiné adrese než žalobce, z čehož dovodil formálnost jejich vzájemných rodinných vztahů. Soud však takovéto posouzení vzájemných vztahů shledává jednak ryze obecné a zkratkovité, ale rovněž tak do určité míry vnitřně rozporné, jelikož žalovaný na jedné straně připustil, že nezletilá dcera je ve výlučné péči matky, tj. manželky žalobce, na druhé straně konstatoval, že postavení dcery se výkonem napadeného rozhodnutí nezmění, přestože její matka, která je svým pobytovým oprávněním vázána na žalobci, bude muset opustit území České republiky spolu se žalobcem. Navíc ve světle tvrzení ze strany osoby na řízení zúčastněné 2) na ústním jednání, kde tato srozumitelným a logickým způsobem vysvětlila, proč žalobce, jeho manželka a dcery bydlí na jiných adresách, má soud podpořen shora přdestřený názor, že

nelze bez dalšího vyjít z údajů v dostupných evidencích a v obecné rovině pak dovodit formálnost rodinných vztahů a neexistenci vedení společné domácnosti. Soud shrnuje, že žalovaný v dané věci zcela rezignoval na zjišťování konkrétních skutkových okolností, z nichž by bylo lze zjistit pro rozhodnutí podstatné skutečnosti, tj. jaké faktické rodinné vztahy mezi jednotlivými rodinnými členy skutečně panují, potažmo pak dovodit jaké (konkrétní) dopady na ně bude mít napadené rozhodnutí.

30. Soud opakuje, že samotná existence jiných hlášených adres rodinných příslušníků bez dalšího není dostatečným zjištěním pro závěr o formálnosti rodinných vztahů. *„Správní orgán si musí být vědom toho, že jeho rozhodnutí má dopady do života konkrétních lidí v konkrétní situaci. Povinnosti posoudit nejlepší zájem dítěte nedostojí tím, že do odůvodnění rozhodnutí vždy zahrne obsáhlé obecné úvahy o tom, jak výjimečně může toto hlediska převážit nad veřejným zájmem na zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž srozumitelným vyjádřením příslušných skutkových zjištění vztahujících se k nezletilému dítěti a jejich následným posouzením. ... Na takovémto skutkovém základě nelze zjistit, zda v daném řízení s ohledem na konkrétní okolnosti vůbec mohla být práva nezletilého dítěte dotčena, a pokud ano, v čem měl jeho nejlepší zájem spočívat. Z rozhodnutí žalovaného rovněž neplyne, z jakého důvodu nepovažoval za nutné dokazování doplnit (např. provedením výsledku stěžovatele či matky nezletilého).“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2025, č. j. 9 Azs 133/2025-30). Taktéž judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, či ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52) v návaznosti na uvedený přístup Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vyžaduje, aby byl nejlepší zájem dítěte odpovídajícím způsobem posouzen, přičemž vážení a zohledňování nejlepšího zájmu dítěte musí být materiálně obsaženo v odůvodnění daného rozhodnutí. V uvedených rozsudcích Nejvyšší správní soud rovněž specifikoval kritéria, jimiž je třeba se řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince v situacích, kdy je nutné zohlednit nejlepší zájem jeho nezletilých dětí. Jedná se např. o míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, ale i míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, a míru případného ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území České republiky. Soud shrnuje, že v dané věci žalovaný shora uvedeným povinnostem nedostál, jelikož z napadeného rozhodnutí vyplývá, že skutečnou podstatu citované judikatury, tedy povinnost správních orgánů konkrétně a individuálně posoudit nejlepší zájem dítěte a přezkoumatelně jej vyvážit s případným jiným veřejným zájmem, zcela pominul. Byť nejlepší zájem dítěte nemusí vždy převážet nad konkurujícím veřejným zájmem, správní orgány jsou však povinny se jím zabývat, hledat spravedlivou rovnováhu mezi oběma zájmy a tuto úvahu srozumitelně a přezkoumatelně vyjádřit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43), což se v dané věci nestalo.
31. Soud s ohledem na postavení nejzranitelnější členky rodiny žalobce akcentuje zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k nezletilé dceři žalobce. Nicméně s ohledem na námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí vznesenou žalobcem, která se vztahovala i ke druhé zletilé dceři, soustavně se studiem připravující na budoucí povolání a k vážně nemocné manželce, jenž rovněž mají být finančně závislé na žalobci, měl žalovaný učinit podstatná a konkrétní skutková zjištění ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života i vůči nim. Soud konstatuje, že ani tvrzení žalobce o na něm závislé zletilé dceři a vážné nemoci manželky nelze vypořádat toliko bez

dalšího pouhým obecným odkazem na odlišnou adresu a jiný pobytový statut zletilé dcery a na možnost ambulantní léčby manželky kdekoli jinde. Přičemž, co se týče odlišných adres pobytů dcer, žalobce a jeho manželky soud připomíná, že osoba na řízení zúčastněná na ústním jednání tuto skutečnost logickým způsobem vysvětlila a stručně popsala soužití rodiny. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaným zjištěný skutkový stav věci vyžaduje zásadní doplnění, současně nelze odhlédnout od toho, že soudy ve správním soudnictví mají ve skrze funkci kasační, tj. pouze přezkouvávají závěry správních orgánů a nemohou za ně činit a doplňovat úvahy a domýšlet odůvodnění správních rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015-57, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod [33], ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, bod [28]). V bodě [27] rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 211/2016-106, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„Není tedy úkolem soudu, aby v případě přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu dotvářel a domýšlel jeho odůvodnění. Tím by zcela popřel svou roli přezkumného orgánu, jehož řízení je založeno na rovnosti účastníků (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Nelze připustit, aby krajský soud ve svém rozsudku, místo přezkoumání správnosti rozhodnutí správního orgánu, vytvářel zcela nové myšlenkové úvahy, kterými úvahu správního orgánu nahradí.“* (podtržení přidáno soudem). Soud konstatuje, že s ohledem na nezbytnost zásadního doplnění skutkového stavu věci, jenž je pak žalovaný následně povinen řádně posoudit a své úvahy vtělit do rozhodnutí, musel přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož by ve světle posledně citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu rezignoval na svou přezkumnou funkci.

32. Soud se pro úplnost ještě ve stručnosti vyjádří k námitce žalobce, v níž žalovanému vytkl, že řádně a objektivním způsobem v napadeném rozhodnutí nehodnotil celkovou povahu jeho trestného činu, trestněprávní reakci na něj, tzv. volbu druhu a výše sankce, že se jednalo o ojedinělý exces žalobce, aktuální chování žalobce a ani míru jeho integrace do společnosti. Soud nejprve odkazuje na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný k protiprávní činnosti žalobce vyjádřil. Žalovaný zde akcentoval závažnost trestné činnosti žalobce, jíž se dopustil ve stavu vysokého stupně opilosti; a za pomoci statistik dopravních nehod vysvětloval případné možné negativní důsledky jednání žalobce. V této souvislosti vyhodnotil reakci žalobce, které spočívala v tvrzení, „že oslavoval narozeniny“ a „že s vozidlem neujel velkou vzdálenost“ za nepřipustně bagatelizující, a naopak svědčící v o tom, že si není vědom závažnosti svého jednání, čímž nepřijal kulturně společenská pravidla hostitelské země. Soud uvádí, že žalovaný v obecné rovině neopominul hodnotit povahu trestného činu spáchaného žalobcem a reakci žalobce na něj. Soud však opět musí konstatovat, že žalovaný ve svých úvahách nepokračoval a v napadeném rozhodnutí tak absentuje konkrétní přesah hodnocení shora zmíněných kritérií ve vztahu k žalobci, zejména nebylo přihlédnuto k námitce žalobce ve vyjádření ze dne 1. 10. 2025, v níž uvedl, že byl dosud trestně bezúhonný a na území pobývá již 14 let. Tímto žalovaný zatížil napadené rozhodnutí další vadou, a to vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Soud připouští, že žalovaný ve vyjádření k žalobě již na dané výtky žalobce reagoval, když sporoval, že by se mělo jednat o žalobcův ojedinělý exces, a rovněž tak upozornil na problémy žalobce v rámci výkonu jeho podnikatelské činnosti (dluhy). Byť se žalovaný pokusil dovysvětlit dané skutečnosti v řízení před soudem, nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109; obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb.).

33. S ohledem na shora zjištěné vady napadeného rozhodnutí se soud pro předčasnost nezabýval ostatními námitkami žalobce, jelikož dospěl k názoru, že žalovaným zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, pročež je nutno napadené rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení, jelikož skutkový stav věci vyžaduje zásadní doplnění, zejména ve vztahu ke zjištění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte; a rovněž tak pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud tedy vrátil věc podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 4 000 Kč za podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za účast na jednání soudu nepřevyšující dvě hodiny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 19 210,- Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho advokáta.
36. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti, s níž by jim náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
samosoudkyně